

משפס

שיטות של אשדוד

כשאנשי האוצר ספרו את הביקורות של כרטיסי הסרט עליזה מזרחי על מנת להחזיר למפיקים, למפיצים ולבעלי בתי-הקולנוע את המסים ששולמו על כל כרטיס, הם גילו שביקורות-הכרטיסים מהקולנוע של אשדוד לא מתאימות לזמן הצגת הסרט.

האוצר שלח פקחים לברר את העניין ב"מקום, ושם התברר שבעל הקולנוע מכר את כרטיסי הסרט הישראלי לסרטים אחרים, ואסף בצורה כזאת מספר רב של ביקורות, שעל כל אחת מהן הוא היה עתיד לקבל סכום מסוים של החזר מסים.

בעל בית-הקולנוע הובא לחקירה ואז התברר שההונאה שלו נעשתה בתום-לב. ב"אשדוד נוהגים הסדרנים לשרוף את ביקורות הכרטיסים, כדי שפירחתי העיר לא יגנבו אותן ולא ישתמשו בהן.

הסדרנים לא ידעו שביקורות של סרט ישראלי שות כסף והם שרפו גם אותן. בעל בית-הקולנוע החליט להחזיר אותן ל"עצמו בדרך אחרת, ומכר את כרטיסי עליזה מזרחי לסרטים אחרים.

משרד האוצר עדיין לא יודע אם להאמין לגירסה שלו או לא. כדי לברר את זה יגישו נגדו, כנראה, תביעה משפטית.

עסקים

כפתורים פורחים

ערב הקמת ממשלת הליכוד הלאומי הוצף השוק הישראלי בכפתורים נושאי-סיסמות. בעוד שכפתורים דומים, המופצים בארץ צות-הברית, נושאים סיסמות שמאליות או ביטניקיות היו כפתורי-ישראל בעלי מגמה אחרת.

"אום שמום", "לך לעזה", "דיין דיין", "דיין", היו רק כמה מהן וסיסמות אנטי-

מפא"יות כמו "גולדה, די! וגימאס מן זקנים" רמזו בבירור שהכפתורים קרובים ברוחם ובכונתם, לרפי.

"אני בתולה". השבוע, זמן רב לאחר שרפי הפכה חלק מן הממשלה, המשיכו למכור את הכפתורים בבוטיקים של פסדו דיזגוף בתל-אביב.

מפיץ הכפתורים: מוציא-לאור לא ידוע בשם אמנון נאור (39), אשר המציא, צייר ומימן את הכפתורים כמו ידיו.

משנשאל נאור מדוע הוא משרת את רפי, הכחיש את השתייכותו למפלגה:

"זה היה הלך-הרוח ברחוב אחרי ה"מלחמה", אמר. "חשבתי שארחיב כך יותר". הכחשה זו לא מנעה מנאור לגשת לכנס רפי גדול, לפני שבועות מספר, ולחלק 200 כפתורי-דיין לאוהדיו במפלגה — חינם. אבל איש-רפי או לא, נאור מתכוון לשחק על בטוח.

השבוע, אחרי שהרוח ברחוב השתנתה במקצת, החליט נאור להפריח סידרה חדשה. סיסמות לדוגמה: "אני בתולה", מצד אחד,

ואתה יכול להתחיל איתי", מצד שני לגמרי.

דרכי-אדם

אין רחמים

על רחמים

לצעיר בן ה-20 יש כבר דיעה רעה מאד על אחות המין האנושי. "הכלב", נוהג

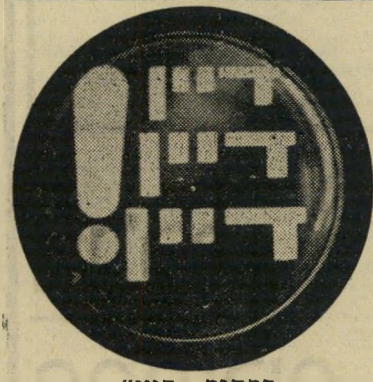
כפתור "העם"

— יכול להתחיל —

רחמים תירם לומר, "זה האח הכי טוב שלי. הוא אפילו יותר טוב מאח. הוא לפחות לא מסגיר אותי למשטרה".

למסקנה זאת הגיע תירם כאשר היה מהלך רעב ברחובות ועובר "ליד מקום שמוכרים פלאפל, כדי שייכנס לי, לפחות, הריח לאף" ואז החליט לאכול משהו: יותר ממשי מריח — אצל אחיו הבכור, מרדכי.

לשם כך פרץ לדירתו של האח, נכנס למטבח, וכפי שהוא מתאר זאת "לקחתי לי חתיכת לחם עם כמה עגבניות וגם סכיף-גילוח כדי להתגלח". אך אפילו רצונו זה של רחמים לנקיון אישי לא עשה כל רושם על אחיו,

כפתור "דיין"

— אתה —

כפתור "גולדה"

שתפש אותו בשעת מעשה, מסר אותו למשטרה.

מיקרה אבוד. זאת היתה היכרותו הראשונה של רחמים עם בית של ממש — בית-הסוהר. כי קודם לכן התגלגל רחמים, היתום יליד חדרה, ממוסד למוסד, כולל ישיבה בבני-ברק ("באמת התורה, החיים שם לא היו חיים!").

ביקור ראשון בבית-הסוהר הביא בעיקר בותיו לביקור שני ועולם העבריינים הקטנים נהיה עולמו של רחמים. הוא ישן על ספסל בטיילת שפת-הים התל-אביבית, גנב מדי פעם כדי לאכול ולשתות את הקוניאק ש"התחבב עליו.

בתחילה עוד ניסה לחזור למוטב, פנה לוועדה לשיקום האסיר, קיבל עזרה ראשונה (25 לירות). כשנגמר לו הכסף, פנה לקצין המיבחן, הודיע לו: "עזור לי, אני רוצה להיות בן-אדם".

קצין-המיבחן לא עזר. לדעתו היה רחמים בן ה-20 מיקרה אבוד.

ועכשיו מרחמת על רחמים רק המשטרה. מדי פעם היא עוצרת אותו, בעוון שוטטות, ל-48 שעות בבית-המעצר. וכך ישן רחמים, לעתים מזומנות, לפחות שני לילות רצופים בצורה שבכל זאת עדיפה על שינה על ספסל.

שחם לבינסון אילון